

Rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk, 11de kamer strafzaken, 25 juni 2018

Notitienummer parket : **KO55.F1.4577/2013**

DE ELFDE KAMER, WIJZENDE IN CORRECTIONELE ZAKEN, MET ÉÉN RECHTER:

In de zaak ambtshalve vervolgd door het openbaar ministerie in de persoon van de arbeidsauditeur

aan wie zich voegde als burgerlijke partij :

Z. Y. L., geboren te (...) (China) op (...), van Chinese nationaliteit, wonende te (...)

vertegenwoordigd door M. A. W. loco M. N. L., advocaat te Brugge.

tegen :

DE EERSTE: **L. L.**, geboren te (...) (China) op (...), vreemdeling van Chinese nationaliteit, wonende te (...)

DE TWEEDE: W. M. geboren te (...) (China) op (...), vreemdeling van Chinese nationaliteit, wonende te (...)

Beiden vertegenwoordigd door M. K. K., advocaat te Brugge.

DE EENSTE en DE TWEEDE

A.

Bij inbreuk op de artikelen 433 quinquies §1, 3° en 433 septies en 6° van het Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensenhandel door, teneinde de hieronder nader geïdentificeerde personen aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, hen te hebben aangeworven, vervoerd, overgebracht, gehuisvest, opgevangen, de controle over hen te hebben gewisseld of overgedragen, de toestemming van hen met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang zijnde,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken,

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

ten nadele van

1. de zich noemende Z. Y. L., geboren op (...), te (...) op niet nader bepaalde ogenblikken de periode van 01 januari tot en met 03 november 2010. (...)

2. de zich noemende C. H., geboren op (...), de zich noemende W. S., geboren op (...) en de zich noemende L. L., geboren op (...)

te (...) op 10 december 2011,

3. de zich noemende L. Q., geboren op (...), te (...) op niet nader bepaalde ogenblikken in de periode 15 augustus 2013 tot en met 23 augustus 2013,

DE EERSTE en DE TWEEDE

B.

Bij inbreuk op de artikelen 1 en 77 bis en 77 quater 20 en 6° van de wet van 15.12.1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zich schuldig te hebben gemaakt aan mensensmokkel door, met het oog op het direct of Indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben,

dat een die geen onderdaan is van een lidstaat van Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een die partij is bij een Internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks In strijd met de wetgeving van deze Staat,

met de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn of preciaire zijn preciaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap een ziekte dan wet een lichamelijk of een, geestelijk gebrek of onvolwaardigheid zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare' keuze heet dan zich te laten misbruiken,

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

ten nadele van

1. de zich noemende Z. Y. L., geboren op (...),

te (...) op niet nader bepaalde ogenblikken de periode van 01 januari 2010 tot en met 03 november 2010,

2. de zich noemende C. H., gebaren op (...), de zich noemende W. S. geboren op (...) en de zich noemende L. L. geboren op (...),

te (...) op 10 december 2011. (...)

3. de zich noemende L. Q., geboren op (...), te (...) op nader niet bepaalde ogenblikken in de periode 15 augustus 2013 en met 23 augustus 2013, minstens op 23 augustus 2013. (...)

DE EERSTE

C.

Bij inbreuk op de artikelen 193, 196 en 214 van het Strafwetboek, met opzet of met het oogmerk om te schaden, In authentieke en openbare geschriften, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften, valsheid gepleegd te hebben, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen of verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten toe te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk

door een valse arbeidsovereenkomst op te stellen tussen L. L. en C. H., dewelke dienstig moest zijn voor het dossier van C. H. bij de dienst vreemdelingenzaken (stukken 60-61, gevoegd aan proces-verbaal nr. 5452/13 de dato oktober 2013)

te (...) op 12 november 2009,

BIJ SAMENHANG (art. 155 Ger. W)

DE EERSTE en DE TWEEDE

D.

Bij inbreuk op artikel 175 § 1 van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het sociaal Strafwetboek, zich schuldig te hebben gemaakt als werkgever, aangestelde, of lasthebber arbeid te hebben doen verrichten door een buitenlandse onderdaan niet was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of vestiging in België, met betrekking tot de volgende personen

1. de zich noemende Z. Y. L., geboren op (...), te (...) op niet nader bepaalde ogenblikken in de periode van 01 januari 2010 tot en met 03 november 2010,

2. de zich noemende C. H., geboren op (...), de zich noemende W. S., geboren op (...) en de zich noemende L. L., geboren op (...) te (...) op 10 december 2011. (...)

3. de noemende L. Q. geboren op (...), te (...) op niet nader bepaalde ogenblikken in de periode 15 augustus 2013 tot met 23 augustus 2013, minstens op 23 augustus 2013. (...)

DE EERSTE en DE TWEEDE

E.

Bij inbreuk op artikel 175 § 2 eerste en tweede lid, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 06 juni 2010 tot invoering van het sociaal zich schuldig te hebben gemaakt als werkgever, aangestelde of lasthebber arbeid te hebben doen verrichten door een buitenlandse onderdaan zonder een arbeidsvergunning en zonder de grenzen van deze arbeidsvergunning en/of arbeidskaart te respecteren,

met betrekking tot de volgende persoon

de zich noemende L. Y., geboren op (...), te (...) op 09 maart 2013. (....)

DE EERSTE en DE TWEDE

F.

Bij inbreuk op artikel 181 van het Strafwetboek, als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, in strijd met de artikelen 4 tot 8 en 9bis van het Koninklijk Besluit van 05 november tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, de gegevens vereist krachtens het voormelde Koninklijk Besluit van 05 november 2002 niet elektronisch te hebben meegedeeld aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvatte

met betrekking tot de volgende personen

1. de zich noemende Z. Y. L., geboren op (...),

te (...) op niet nader ogenblikken de periode van 01 januari 2010 tot en met 03 november 2010,

2. de zich noemende C. H., geboren op (...), de zich noemende W. S., geboren op (...) en de zich noemende L. L., geboren op (...), te (...) op 10 december 2011. (...)

3. de zich noemende L. Q., geboren op (...)

te (...) op niet nader ogenblikken In de periode 15 augustus 2013 tot en met 23 augustus minstens pp 23 augustus 2013. (...)

4. de zich noemende L. Y., geboren op (...), te op 09 maart 2013, (...)

Gezien de stukken van de bundel.

Gelet op de vordering de burgerlijke partij.

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de gedaagden in hun antwoorden en verdediging, daartoe vertegenwoordigd door hun raadsman.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

I. STRAFRECHTELIJK

1.1. Enkele feiten

1.1.1 Op november 2010 legde een afgevaardigde van PAG-ASA klacht neer uit hoofde van een geval van mensenhandel ten nadele van een Chinese onderdaan die bij hen was ondergebracht bij de FGP Kortrijk.

Het betrof de Chinese dame Z. Y. L.. Zij was sinds januari 2010 in België en had volgens haar relaas illegaal bij een Chinees gezin dat een Chinees restaurant uitbaatte te (...), genaamd "P."

Zij werd € 80000 per maand Betrokkene zou € 10.000,00 betaald hebben voor haar reis naar Europa aan een Chinese onderdaan en hier zou ze nog eens € 5000 hebben betaald om haar naar het restaurant te (...) te brengen.

Betrokkene verklaarde te zijn daar ze moest werken van 6.30 uur 's morgens tot à 2 uur 's nachts en zij werd zeer grof behandeld. Zij beschikte niet over Identiteitsdocumenten en er zouden nog 2 illegale personen tewerk gesteld zijn in hetzelfde restaurant.

Op 9 2010 werd Z. Y. L. door de FGP verhoord en de sociale inspectie werd nopens eerdere tussenkomsten in de uitbating. Op 19 mei 2010 was door hen opgetreden een eerdere controle door de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening op 23 januari 2010.

Z. Y. L. maakte nog een gedetailleerde bijkomende verklaring over nopens haar wedervaren in het P. alsmede een medisch attest nopens de brandwonde waarvan sprake in haar aanvankelijke

Op verzoek van de procureur des Konings werden de activiteiten van beklagden in beeld gebracht, de Dimona werden opgevraagd, het kadaster en de BBI werden bevraagd, er volgde telefonieonderzoek en het proces-verbaal n.a.v. de tussenkomst van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening op 23 januari 2010 werd bij de strafinformatie gevoegd.

Naar aanleiding van die tussenkomst was proces-verbaal opgesteld wegens de laattijdige melding aan Dimona van de indiensttreding van 3 werknemers en de illegale tewerkstelling van 2 werknemers. Tweede beklagde had bij de controle iets in het Chinees geroepen en hierop waren 2 van de werknemers gevlucht. Slechts één van hen kwam terug, nadat de werkgever hiertoe door de inspectie was gesommeerd. de jongen met de witte keukenschort bleef onbekend.

1.1.2. Op 10 december 2011 ging een controlebezoek door in het Chinees restaurant P. dit door beklagden wordt aan de (...) te (...).

Voorafgaande opzoeking In Dimona leerde dat eerste beklagde op datum van de controle twee werknemers officieel in dienst had, meer bepaald V. V. en D. H.

C. H. stond samen met eerste beklagde achter de fornuizen van de open keuken en was bezig met het bereiden van maaltijden. L. L. bevond ach achter de toog W. S. begaf zich net naar achter om een pakje uit de diepers te halen en gaf dit af In de keuken.

Deze Chinese onderdanen verbleven in kamers boven het restaurant, zo bleek. Voor alle drie was het duidelijk dat ze er overnachtten en dit werd ook niet ontkend. C. H. verklaarde sedert eind 2009 ononderbroken 6 dagen per week werkzaam te zijn in het restaurant. W. S. hielp volgens zijn relaas sporadisch mee. W. S. was de neef van tweede beklagde. LUI Ling was al meer dan een week daar en werkte af en toe in de zaal, aldus nog C. H.

W. S. en L. L. ontkenden tewerkstelling. De drie aangetroffen Chinese onderdanen zouden aanwezig zijn geweest om hun eigenreuten en dat van de familie klaar te maken. Privé was er immers geen keuken. Niets wees er evenwel op dat betrokkenen zelf eerst een maaltijd zouden nuttigen. Er waren ook klanten aanwezig en er was voor de Chinese onderdanen geen tafel gedekt. Tijdens de controle kwamen nog eens klanten voor een vijftal tafels binnen.

Aldus dat C. H. W. S. en L. L. wel degelijk in het restaurant aanwezig waren om te werken. Geen van hen was Dimona gemeld en geen van hen was in het bezit van de gezien hun verblijfsstatuut noodzakelijke arbeidskaart. Voor deze inbreuken werd verbaliserend opgetreden.

Beklaagden en de gekende werknemers V. V., C. H., D. J., D. H., Z. Y., V. L., C. H., L. Q. en Z. Y. werden verhoord.

1.1.3. Op 9 maart 2013 voerde de sociale inspectie opnieuw een controlebezoek uit in het Chinees restaurant.

De tijdens de controle aangetroffen L. Y. was opnieuw niet Dimona gemeld op de datum van de controle. Betrokkene kon tijdens de controle enkel zijn A-kaart (tijdelijk verblijf) voorleggen. Hij had de Chinese nationaliteit en was een Chinese onderdaan.

Aangezien het hier ging om een gezinshereniging met een niet-onderdaan van de Europese Unie diende L. Y. in het bezit te zijn van een arbeidskaart om in België op een legale wijze te kunnen worden tewerkgesteld en dit was niet het geval voor de dag van de controle.

Nopens voormelde inbreuken werd andermaal verbaliserend opgetreden.

1.1.4 Op 23 augustus 2013 ging een volgend controlebezoek door in het restaurant en tijdens deze controle werd de genaamde L. Q. aangetroffen, illegaal in het Rijk en aan het werk in de keuken, meer bepaald champignons aan het snijden.

Naar aanleiding van de gedane vaststellingen trad de arbeidsinspectie verbaliserend op voor de illegale tewerkstelling van L. Q.

Er werd een huiszoeking met toestemming uitgevoerd en hierbij werd een aankoopakte op naam van beklagden aangetroffen van een pand aan de (...) te (...), de officiële verblijfplaats van Z. Y., die bij de controle eveneens werkend werd aangetroffen in het restaurant.

Aldus werd tevens overgegaan tot een huiszoeking met toestemming op dit adres en hierbij werd duidelijk dat het koppel Z. Y. en zijn echtgenote Z. T. zich dienden op te houden in een kleine slaapkamer, terwijl de woning werd gerenoveerd. Enkel hun kamer, waar een bed, een kast en een bureel stonden, was niet onderworpen aan de werkzaamheden. De kamer was ruimschoots te klem voor het koppel, aldus de verbalisanten.

De leefruimte stond vol met winkelkarren met werkmateriaal en was niet ingelicht. Aldaar was er geen mogelijkheid tot het leiden van een normaal leven. Het koppel kon wel gebruik maken van een grote

open keuken op het gelijkvloers. De renovatiewerken waren er duidelijk op gericht zoveel mogelijk kleine kamers in te richten om er zoveel mogelijk mensen onder te brengen. Het kwam de FGP voor dat het pand was aangekocht om er een safehouse van te maken. Van het pand - een vroegere frituur - werd een fotoreportage gemaakt en het bleek dat het op 1,2 kilometer van het restaurant gelegen was.

Bij de huiszoeking in de privévertrekken van beklaagden boven het restaurant werd D. J. aangetroffen, naar eigen zeggen zoals elke vrijdagavond aan het werk als poetshulp in de privévertrekken waar ze ook voor de kinderen van de uitbaters zorgde. Volgens haar relaas werd zij ook af en toe ingeschakeld bij de afwas in het restaurant. Er werden geen indicaties aangetroffen dat andere mensen in de vertrekken er verbleven.

L. Q. werd verhoord. Hij verklaarde onder meer dat hij vanuit China naar Parijs was gevlogen, waarbij hij aan de luchthaven Charles De Gaulle was afgehaald. Een zekere 'W.' had voor alles gezorgd en hij had hem ook al in België gezien. Hij werd vervolgens naar Brussel gevoerd en vandaar voerde 'W.' hem naar een huis. Het betrof een rijwoning, hij was er niet buiten geweest en had er in totaal drie dagen verbleven. 'W.' bracht hem eten en het huis was praktisch leeg. Enkel in de kamer waar hij verbleef was er een bed. 'W.' had hem vervolgens naar een Chinees restaurant gebracht in de buurt van Brussel. Daar had L. Q. een half jaar gewerkt. Vervolgens was hij in een ander Chinees restaurant gaan werken In Namen. Hij sliep er in een kleine kamer onder het dak, waar enkel een bed stond. Hij kreeg ongeveer € 800,00 per maand en wat hij kon sparen bezorgde hij aan Z. Y., zéker € 1.000,00 L. Q. werkte een jaar in het restaurant In Namen en hij had twee jaar terug Z. Y. leren kennen op straat. Vervolgens was hij opnieuw in een ander Chinees restaurant gaan werken, in de omgeving van Brussel. Hij verdiende er € 1.000,00 per maand en had er een jaar gewerkt. Vervolgens was hij in het P. beland via een advertentie. 'L.' was de baas van het restaurant, hij was met de trein naar Waregem gekomen en daar had 'L.' hem opgewacht met de auto. Dat was de 15de of 16de augustus geweest en hij was naar het restaurant gebracht. Hij zou er € 1.200,00 verdienen, moest werken van 10.30 uur tot ongeveer 14.00 uur en van 17.30 uur tot ongeveer 23.30 uur. Hij was nog niet betaald en sliep en at in het restaurant, boven in de tweede kamer links van de living. In die kamer lag nog bagage van L. Q. Hij werkte samen met Z. Y., die over de middag rustte in de eerste kamer. De baas en de bazin wisten dat hij geen documenten had. Betrokkene beschouwde zich als een slachtoffer van mensenhandel. Bij zijn herverhoor zou L. Q. meedelen dat hij nog € 400,00 te goed had van beklaagde.

Op 10 september 2013 werd Z. Y. verhoord, de echtgenoot van Z. T.. Hij verklaarde ónder meer aan het werk te zijn geweest als hulpkok samen met de baas, L. L. De derde aanwezige persoon kende hij als 'L.'. Volgens Z. Y. mocht de man er eten van de baas en 'toevallig' was er op dat moment net controle geweest. Uit het verhoor bleek dat hij en zijn echtgenote afhankelijk waren van beklaagde. Hij voelde zich afhankelijk want volgens hem betekende niet koken geen 'onderdak en geen inkomen. Diezelfde dag werd ook Z. T. verhoord. Ook uit haar relaas kwam naar voor dat zij en haar man afhankelijk waren van beklaagde.

Het bleek tevens dat er grote gelijkenissen bestonden tussen de verklaringen van Z. Y. en L. Q. Hun beider reizen werden georganiseerd door W. W., de gevolgde route was identiek en het eindpunt was

telkens het P. te O. De uitbaters wisten ook dat de betrokken personen niet in het bezit waren van enig document. Zowel Z. Y. als L. Q. hadden hun documenten immers moeten afgeven.

Op 12 september 2013 werd eerste beklagde verhoord. Hij werd onder meer geconfronteerd met de arbeidsovereenkomst op naam van C. H. en eerste beklagde erkende dat betrokkene niet bij hem had gewerkt in de vermelde periode. C. H. was een student, eerste beklagde voorgesteld in Antwerpen, die eigenlijk zijn papieren in orde wou krijgen. Hij zocht niet echt naar werk, maar door hem een contract te geven, zou hij gemakkelijker aan papieren kunnen geraken. Het werkcontract bestond op papier maar er stond niets tegenover. Het contract werd alleen opgesteld met de bedoeling om C. H. aan papieren te helpen. Diezelfde dag werd ook tweede beklagde verhoord. Ook zij beaamde dat er een vals contract was opgemaakt voor C. H., enkel om hem gemakkelijker aan papieren te doen geraken.

Het regularisatiedossier van C. H. werd opgevraagd en hierbij bleek dat betrokkene zich had bediend van een valse arbeidsovereenkomst als keukenhulp opgesteld op 12 november 2009 (het betrof een door zowel de werkgever als de werknemer ondertekend contract teneinde een buitenlandse onderdaan tewerk te stellen, waarbij deze persoon zich wenste te regulariseren).

Uit het verhoor van V. A. bleek dat C. H. hem en diverse andere klanten hadden aangesproken om een verklaring te zijnen behoeve te ondertekenen, staande tegenover een korting op de rekening voor het eten, wellicht in augustus 2009. Zijn ganse gezelschap had een dergelijk schrijven ondertekend. Ook V. A.-S. beaamde dit, de man had hun gezelschap aangesproken met de mededeling dat hij in België wou blijven maar dat dit niet mogelijk was. De man ging het ganse restaurant af, vermoedelijk om dergelijke verklaringen te verzamelen. Het plaatsen van een dergelijke handtekening bracht een korting in het restaurant met zich. De voile rekening diende cash te worden betaald en dan betaalde een meisje € 20,00 à € 30,00 per koppel terug. Ook D.S. M. en V. L. maakten deel uit van het gezelschap en zij bevestigden het relaas van zijn metgezellen.

1.1.5 De FGP bracht de oproepnummers en de voertuigen in kaart, er bleek een parallel onderzoek te lopen te Antwerpen (zie voor een relaas van de inzage door de FGP in dit dossier o.m. het navolgend proces-verbaal (...)), de DIMONA-lijst werd opgevraagd, de eigendommen van beklagden werden in kaart gebracht, er werd een loggingcontrole AIK/NR uitgevoerd en er volgde bankonderzoek. Uiteindelijk stelde de procureur des Konings vervolging in voor de in de dagvaarding weerhouden tenlasteleggingen.

1.2 Beoordeling

Beklagden betwistten in meer of mindere mate de hen ten laste gelegde feiten ter terechtzitting d.d. 28 mei 2018 zodat moet worden nagegaan of de gegevens van de strafinformatie, getoetst aan de behandeling van de zaak ter terechtzitting, wel volstaan om met de rechtens vereiste zekerheid te

oordelen dat beklagden de hen ten laste gelegde feiten wel effectief hebben gepleegd en er schuldig aan zijn, dan wel of er ter zake (minstens) sprake is van gereede twijfel, in welk geval zich de vrijspraak opdringt.

Naar het oordeel van de rechtbank komen de beklagden ten laste gelegde feiten nochtans wel degelijk genoegzaam naar els van recht bewezen voor op basis van de samengenomen elementen van de strafinformatie, getoetst aan de behandeling van de zaak ter terechtzitting.

Onder mensenhandel wordt volgens artikel 433quinquies §1 Sw. verstaan de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem met als doel 1° de uitbuiting van prostitutie of ander vormen van seksuele uitbuiting, 2° de uitbuiting van bedelarij, 3° het verrichter) van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, 4° het wegnemen van organen in strijd met de wet van 13 juni 1986 betreffende het wegnemen en transplanteren van organen of van menselijk lichaamsmateriaal in strijd met de wet van 19 december 2008 inzake het verkrijgen en het gebruik van menselijk lichaamsmateriaal met het oog op de geneeskundige toepassing op de mens of het wetenschappelijk onderzoek of 5° of deze persoon tegen zijn wil een misdaad of een wanbedrijf te doen plegen.

Het basismisdrijf wordt volgens artikel 433quinquies Sw. §§ 2 en 4 bestraft met een gevangenisstraf van één jaar tot vijfjaar en met geldboete van € 500,00 tot € 50.000,00, waarbij de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn. Als verzwarende omstandigheden worden volgens artikel 433septies Sw. onder meer in aanmerking genomen: 1° het misdrijf werd gepleegd t.o.v. een minderjarige, 2° het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert t.g.v. zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn Leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een-geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat dé betrokken persoon in féité geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken, 3° het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, 4° het misdrijf werd gepleegd met opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar brengén van het leven van het slachtoffer, 5° het misdrijf veroorzaakte een ongeneeslijk: lijkende ziekte, hetzij een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van een orgaan of het gebruik ervan, hetzij een zware verminking, 6° van de betrokken activiteit werd een gewoonte gemaakt of 7° de betrokken activiteit betreft een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de schuldige de hóedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

Het weze opgemerkt, in het licht van het aangereikte verweer, dat In hét basismisdrijf mensenhandel geweld, dwang en/of onvrijheid niet als constitutief bestanddeel is voorzien. Bovendien blijkt uit artikel 433quiquies, §1, 2° sw. dat de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting In deze van geen belang is. Het direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang is slechts een verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 433septies, °* Sw.

Bij ontstentenis van een wettelijke definitie of van uitleg in de voorbereidende werkzaamheden, dient de term 'werving' in zijn normale betekenis te worden begrepen. Die houdt niet in dat de aangeworven

persoon daartoe moet worden aangezocht. De loutere vaststelling dat beklagden de betrokken Chinese werknemers in dienst hebben genomen opdat ze hen hun arbeidskracht zouden ter beschikking zouden stellen, volstaat om te besluiten dat er sprake is van werving. Het staat buiten kijf dat de Chinese onderdanen werden geworven door beklagden In de zin van voormeid artikel, zo dient geoordeeld.

Wat precies onder 'omstandigheden in strijd met de menselijke waardigheid moet worden begrepen wordt door de wetgever niet aangegeven. Zulks heeft betrekking op de essentie van de menselijke natuur. De kwaliteit van het behoren tot de mensheid moet worden gespecificeerd en presenteert zich als de symbolische verzameling van alle gezamenlijke elementen van de mens. Het aantasten van de menselijke waardigheid is dus het 'verlagen' van de menselijke kwaliteit van een persoon of een groep mensen en komt meer bepaald neer op het 'neerhalen' van wat de menselijke natuur karakteriseert, namelijk het lichamelijk en geestelijk vermogen. Onder lichamelijk vermogen dient te worden begrepen het zich vrij bewegen, het in zijn noden kunnen voorzien, zich verzorgen en andere, met andere woorden de fysieke capaciteit om op vrije en gelijke wijze in zijn essentiële noden te voorzien. Onder geestelijk vermogen dient te worden begrepen het gelijke intellectueel en sociaal mobiliseerbaar vermogen binnen een maatschappij.

Bepaalde arbeidsomstandigheden die als gevolg kunnen hebben dat de betrokken werknemers niet langer in staat zijn om op vrije en gelijke wijze in hun essentiële noden te voorzien kunnen in strijd zijn met de menselijke waardigheid, verschillende elementen kunnen in aanmerking worden genomen om arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid vast te stellen. Wat het loon betreft, kan een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het (moeten) verstrekken van niet-betaalde diensten worden omschreven als arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Wanneer het loon lager ligt dan het gemiddeld maandelijks minimuminkomen zoals bedoeld in (een in de Nationale Arbeidsraad gesloten) CAQ voor de feitenrechter een aanwijzing uitmaken voor economische uitbuiting. Er kan ook sprake zijn van arbeidsomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid wanneer een of meer werknemers werken in een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd inzake welzijn op het werk.

De arbeidsomstandigheden waarmee buitenlandse werknemers in hun thuisland genoeg zouden moeten hebben nemen zijn - uiteraard - niet de norm om al of niet te kunnen spreken van een tewerkstelling in strijd met de menselijke waardigheid. Het zijn wel degelijk de Belgische vigerende tewerkstellingsvoorwaarden die ter zake de benchmark uitmaken, waaraan de situatie van de buitenlandse werknemers moet worden getoetst.

Het komt de rechtbank voor dat in casu wel degelijk sprake was van economische uitbuiting door beklagden. Ter zake kan worden verwezen naar de verklaringen van de slachtoffers die eigenlijk telkens gelijklopend zijn, zonder zin voor overdrijving afgelegd en doorspekt met details die de geloofwaardigheid ervan schragen. De steeds weerkerende verklaring voor de aanwezigheid van de

Chinese onderdanen, namelijk dat zij hun eigen potje aan het klaarmaken waren is In het licht van de veelheid der vaststellingen ook totaal ongeloofwaardig.

De Chinese onderdanen werden grovelijk onderbetaald, waren volledig overgeleverd aan de grillen van beklagden, werkten nagenoeg zeven dagen op zeven te lange uren en werden te slapen gelegd in weinig benijdenswaardige omstandigheden. De sowieso al precare verblijfsrechtelijke situatie van de slachtoffers wordt nog verder onderstreept door het feit dat zij hun verblijfsdocumenten hadden moeten afgeven, wat hun afhankelijkheid van beklagden totaal maakte.

In de gegeven omstandigheden hadden zij de facto geen andere, echte keuze dan zich de eenzijdig opgedrongen leef- en arbeidsomstandigheden dan maar te laten welgevalen.

De frequentie van de vaststellingen verantwoordt haar het oordeel van de rechtbank ook de door de procureur des Konings weerhouden verzwarende omstandigheid dat beklagden van een en ander een gewoonte maakten.

Het nopens de mensensmokkel gevoerde verweer pat dan weer voorbij dat niet de reis van de Chinese onderdanen naar hier wordt bedoeld, doch wei en veeleer het faciliteren van het illegaal verblijf alhier door hen onderdak en tewerkstelling te bieden in het P. en zulks is wel degelijk strafbaar.

Onder mensensmokkel wordt volgens artikel 77bis van de wet van 15 december 1980 immers verstaan ertoe bijdragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat één persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een dergelijke lidstaat binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd mét de wetgeving van deze Staat, met het oog op het direct of Indirect verkrijgen vaneen vermogensvoordeel.

De Chinese onderdanen waren niet gerechtigd tot lang verblijf of vestiging in het Rijk en beschikten niet over een arbeidskaart. Voor hun prestaties waren geen arbeidsvergunningen afgeleverd en hun indiensttreding was niet voorafgaan aan de aanvang van de prestaties gemeld aan Dimona, zodat ook de sociaalstraf rechtelijke inbreuken naar eis van recht bewezen voorkomen.

Valsheid in geschriften bestaat erin om in een door de; wet beschermd geschrift, met bedrieglijk oogmerk of met het oogmerk om te schaden, de waarheid te vermommen op een door de wet bepaalde wijze, terwijl hieruit een mogelijk nadeel kan ontstaan. Er is een geschrift in dé zin van de artikelen 193 e.v. Sw. wanneer, door middel van op of in materie aangebrachte grafische tekens," die leesbaar en verstaanbaar zijn, en die mét een zekere -duurzaamheid een voor begrip vatbare gedachte tot uitdrukking brengen, een handeling of een feit met een juridische draagwijdte wordt vastgesteld, waarvan de waarachtigheid en geloofwaardigheid zich in het gewone maatschappelijk verkeer opdringt aan eenieder die er kennis van neemt.

Het blijkt genoegzaam dat eerste beklagde zich schuldig maakte aan het opstellen van een valse arbeidsovereenkomst met C. H., dewelke dienstig moest zijn voor het dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat ook de valsheid bewezen voorkomt.

Aldus is geantwoord op de door de verdediging aangereikte 'middelen in de mate zij dienend voorkomen en hoe dan dient geoordeeld dat allé overige opwerpingen van beklagde in conclusies niet van aard zijn om hoger vermelde vaststellingen te ontzenuwen en/of om hierover anders te beslissen.

1.3 Straftoemeting

Artikel 6.1 EVRM stelt dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Een gelijkaardige bepaling is terug te vinden in artikel 14.3 IVBPR. Oe redelijke termijn begint op het ogenblik waarop iemand het voorwerp uitmaakt van een vervolging. Dit is het geval zodra de betrokkene beschuldigd is en op de hoogte gebracht is van deze beschuldiging. Onder het begrip beschuldiging is volgens het Europees Hof in beginsel te verstaan de officiële kennisgeving, uitgaande van de bevoegde overheid, van het verwijt dat de betrokkene een strafrechtelijke Inbreuk heeft begaan. De inbeschuldigingstelling kan evenwel ook blijken uit andere maatregelen dan de officiële kennisgeving, voor zover deze maatregelen een verdenking impliceren en een belangrijke weerslag hebben op de toestand van de verdachte. In zijn arrest van 8 februari 2005 (AR P.04.1317.N) heeft het Hof van Cassatie overwogen dat de redelijke termijn in strafzaken begint te lopen wanneer een persoon wordt beschuldigd, dit is wanneer hij hetzij formeel door de onderzoeksrechter in verdenking wordt gesteld, hetzij door een beroepshalve bij het opsporingsonderzoek of het gerechtelijk onderzoek betrokken persoon als verdachte wordt ondervraagd óf tegen zijn persoon, zijn huis of zijn goederen een bij de wet bepaalde dwangmaatregel wordt genomen, die inhoudt dat tegen hem verdenking is gerezen.

Het eindpunt van de in aanmerking te nemen periode ligt op het tijdstip waarop door de rechter aan de onzekerheid omtrent de rechtspositie van de verdachte een einde is gemaakt. Het ligt niet op het moment waarop de behandeling ter zitting een aanvang neemt, maar is hét tijdstip waarop de veroordeling, de vrijspraak of het ontslag van rechtsvervolging in het strafgeding wordt uitgesproken, bij de beslissing ten gronde.

Of de redelijke termijn al dan niet is overschreden moet niet in abstracto worden beoordeeld, maar wel in het licht van de concrete omstandigheden van elke zaak. Om uit te maken of de redelijke termijn al dan niet is overschreden gelden onder meer de complexiteit van de zaak, de houding van de beklaagde en de houding van de gerechtelijke overheid.

De rechtbank stelt vast dat er diverse toch langere periodes te vinden zijn tijdens dewelke het onderzoek stil lag, minstens erg weinig vooruitgang kende. Gezien de beperkte overschrijding van de redelijke termijn is er geen aanleiding om enkel te besluiten tot eenvoudige schuldigverklaring, zoals door de beklaagden aangereikt. Wel dient de overschrijding van de redelijke termijn substantieel te worden in rekening gebracht bij de straftoemeting, in de mate zoals hierna blijkt.

De bewezen verklaarde feiten vormen in hoofde van beklaagden telkens de uiting van eenzelfde misdadig opzet. Dienvolgens dient overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw. telkens slechts één straf te worden opgelegd voor allé feiten samen, namelijk de zwaarste.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn een beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke-feiten schuldig te maken, hem/haar aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wettelijke normen.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van een

beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn/haar gezinstoestand en zijn/haar arbeidssituatie voor zover bekend.

De in hoofde van beklagden bewezen verklaarde feiten van economische uitbuiting van landgenoten zijn bijzonder ernstig en getuigen benevens van een oneerlijke en asociale ingesteldheid van een toch erg doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid. Ook de door eerste beklagde gepleegde valsheden kunnen allerminst door de beugel en dienen passend te worden bestraft. Beklaagden dienen te beseffen dat oneerlijk gedrag niet loont en dat hun gedrag in ons land onder geen beding kan worden aanvaard.

De door de beklagden op de sociale reglementering gepleegde inbreuken zijn objectief gezien zeer ernstig. De rechten van de betrokken werknemers werden geschaad en de mogelijkheid tot zwartwerk en het niet betalen van sociale bijdragen werd geschapen. Bovendien werd het opbouwen van rechten op sociale prestaties verhinderd en werden controlemechanismen doelbewust verstoord. Dergelijke inbreuken op het arbeidsrecht en het sociaal zekerheidsrecht ondermijnen het stelsel van de sociale bescherming zelf en moeten dan ook passend worden bestraft.

Het strafregister van eerste beklagde (°31 oktober 1971) is met name inzake sociaal strafrecht ook niet langer gunstig en vermeldt een veroordeling door het hof van Beroep te Gent daterend van 21 februari 2012 voor onder meer dezelfde feiten waaraan eerste beklagde ook nu wordt schuldig bevonden.

Uit dit arrest dat door de verdediging werd neergelegd ter terechtzitting kan hoegenaamd niet worden opgemaakt dat er sprake zou van eenheid van opzet met de thans aan de rechtbank voorgelegde feiten en het vonnis van deze rechtbank en kamer d.d. 16 januari 2012 werd niet neergelegd. In die omstandigheden kan niet naar eis van recht toepassing gemaakt worden van artikel 65,2° Sw.

Het strafregister van tweede beklagde (°5 augustus 1975) is nog blanco.

Het openbaar ministerie vorderde ter terechtzitting d.d. 28 mei 2018 beklagden elk te veroordelen tot een gevangenisstraf van 18 maanden volledig met uitstel en een geldboete van € 2.000,00 waarvan de helft met uitstel.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, alsmede met:

- de aard en objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten,
- de omstandigheden waarin deze gepleegd werden,
- de aard en de omvang van de schade van de slachtoffers,
- de persoonlijkheid van de beklagden,

- de sociale situatie en financiële draagkracht van de beklaagden zoals deze blijken uit de bundel,
- het strafverleden van de beklaagden,

zijn gevangenisstraffen en geldboeten waarvoor (deels) uitstel van tenuitvoerlegging wordt verleend, zoals hierna bepaald, een wettige en passende beteugeling voor de bewezen tenlasteleggingen.

Deze bestraffing is passend om recidive in hun hoofde te voorkomen en hen tot blijvend normbesef en verantwoordelijkheidsbesef te brengen.

Beklaagden worden tevens ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 Sw., zulks voor een termijn van vijf jaar.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen wordt óver de overtuigingstukken en de kosten geoordeeld zoals hierna bepaald.

II. BURGERRECHTELIJK

De burgerlijke partij Z. Y. L. vorderde ter terechtzitting beklaagden te veroordelen tot betaling aan haar van een materiële schadevergoeding, van € 6.025,00 en een morele schadevergoeding van € 5.000,00, telkens meer Intresten sedert 1 januari 2010 tot heden en vanaf heden meer de gerechtelijke intresten, alsmede tot de kosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding van € 1.320,00.

De vordering van deze burgerlijke partij is tijdig, regelmatig naar vorm en komt derhalve ontvankelijk voor.

De bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1, B1, C1, D en Masters beklaagden staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schadelijke gevolgen die door deze burgerlijke partij werden geleden en beklaagden, als enigen aansprakelijk voor de geleden schade, zijn er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

De respectieve vorderingen kunnen verder worden ontmoet als volgt.

Het bedrag van € 100,00, ex aequo et bono begroot, voor administratieve en verplaatsingskosten kan aan de burgerlijke partij worden toegekend.

Er mag Immers redelijkerwijze worden aangenomen dat de feiten heel wat verplaatsingskosten en administratieve besommingen hebben veroorzaakt die een zekere moeite en kleinere Inspanningen met zich mee brengen, alsmede bepaalde geringere kosten en uitgaven, zoals postzegels, omslagen, telefoonkosten, etc., waarvan het niet gebruikelijk - noch haalbaar - is om er de stavingstukken van te bekomen of te behouden; doch welke niettemin, een vergoed bare schade uitmaken.

De rechtbank neemt aan dat de burgerlijke partij een belangrijke materiële schade leed ingevolge de economische uitbuiting die haar deel was. Het door de burgerlijke partij gevorderde bedrag komt de rechtbank passend en billijk voor. Er was immers niet alleen het gederfde loon, de burgerlijke partij bouwde al die tijd ook geen enkel recht op in de sociale zekerheid. Het bedrag van € 5.900,00, ex aequo et bono begroot, wordt toegekend zoals gevorderd.

Dat de burgerlijke partij een belangrijke morele schade leed staat evenzeer bulten kijf. Er werd misbruik gemaakt van haar precaire verblijfsrechtelijke en sociale toestand om haar leef- en arbeidsvoorwaarden op te dringen, een mens onwaardig, zulks over en gedurende ruim tien maanden.

Nopens de morele schade merkt de rechtbank evenwel op dat deze schade per definitie onherstelbaar is, en de vergoeding uit dien hoofde daarom slechts een vorm van troost, een 'compensatie' die tot doel heeft de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen. Voor de begroting van de geldelijke compensatie voor morele schade is het quasi onmogelijk om deze vergoeding te meten naar de reële inhoud en de omvang van de schade.

Geen enkele rechter heeft Immers het vermogen om deze delicate menselijke schade die zich afspeelt in het harten de geest van mensen te lenigen of accuraat in geld te begroten.

De rechtbank laat zich dan ook leiden door wat zij redelijk en billijk acht en kent een morele schadevergoeding van € 5.000,00 toe.

Op de schadeposten worden vergoedende intresten toegekend vanaf een gemiddelde datum door de rechtbank bepaald op 2 juni 2010.

Gelet op de veroordeling van de beklaagden tot het betalen van een schadevergoeding aan de burgerlijke partij, en dit zoals hierna bepaald in het beschikkende gedeelte van onderhavig vonnis, worden de beklaagden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding, vastgesteld op basis van het bedrag van de vordering, ad € 1.320,00.

Gelet op het bestaan van mogelijke overige, reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

OM OEZE REDENEN,

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid: 2, 25, 38, 40, 65, 100 van het Strafwetboek ;

1384 van het Burgerlijk Wetboek ;

44 en 45 van het Strafwetboek ;

2 en volgende Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken ;

162, 182, 184, 185, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering ;

91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken zoals gewijzigd ;

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd ;

1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd ;

de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de Juridische tweedelijnsbijstand ;

Koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand ; 2,4 en 9 van de Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) ;

155 van het Gerechtelijk Wetboek ;

en de hiervoor vermelde artikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

1. Strafrechtelijk

Wat betreft eerste beklaagde L. L. :

Verklaart de feiten bewezen.

Veroordeelt de gedaagde – L. L. - hoofdens de feiten A t/m F samen, bij toepassing van artikel 65 lid 1 Sw. tot een hoofdgevangenisstraf van geldboete van TWEEDUIZEND EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op TWAALFDUIZEND EURO.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de Wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000, art. 36 wet van 07.02.2003 en art. 2 wet van 28.12.2011, waarbij de geldboete met vijftig decimes dient te worden verhoogd.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde **geldboete** zal mogen **vervangen** worden door een **gevangenisstraf** van drie maanden.

Gelet op **artikel 8 der wet van 29.06.1964**, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van vijf jaar voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf van ÉÉN JAAR.**

Gelet op **artikel 8 der wet van 29.06.1964**, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft de helft; van de uitgesproken geldboete van TWAALFDUIZEND EURO en de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.**

Veroordeelt **L. L.** tot de **ontzetting van de rechten** genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwetboek voor een duur van **VIJF JAAR.**

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een **solidariteits-bijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen = 200,00 euro** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door de wet van 19.03.2017) en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de op decimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 59 van de Programmawet (1) van 25 december 2016.

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verplicht **L. L.** tot betaling van de bijdrage van 20 EUR, tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, ingevolge de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en het Koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Wat betreft de tweede beklagde W. M. :

Verklaart de feiten bewezen.

Veroordeelt de gedaagde - W. M. - hoofdaacts de feiten A en B, D t/m F samen, bij toepassing van artikel 65 lid 1 Sw. tot een hoofdgevangenisstraf van TWAALF MAANDEN en geldboete van DUIZEND EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en also gebracht op ZESDUIZEND EURO.

Bij toepassing van art. 1 wet van 05.03.1952, gew. o.a. door de wetten van 22.12.1969, 25.06.1975, art. 36 wet van 02.07.1981, art. 326 wet van 22.12.1989, art. 48 wet van 20.07.1991, art. 162 wet van 26.06.1992, art. 1.1 en 2 wet van 24.12.1993, art. 4 al. 1 en 9 wet van 26.06.2000, art 36 wet van 07.02.2003 en art. 2 wet van 28.12.2011, waarbij de geldboete met vijftig decimes dient te worden verhoogd.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maanden.

Gelet op artikel 8 der wet van 29.06.1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van-onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van vijf jaar voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf van TWAALF MAANDEN.**

Gelet op artikel 8 der wet van 29.06.1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, **uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft de helft van de uitgesproken geldboete van ZESDUIZEND EURO en de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.**

Veroordeelt **W. M.** tot de **ontzetting van de rechten genoemd** in artikel 31, eerste lid Strafwetboek voor een duur van **VIJF JAAR.**

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf **een solidariteits-bijdrage van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen = 200,00 euro** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie (art. 29 van de wet van 01.08.85 zoals laatst gewijzigd door de wet van 19.03.2017) en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de op decimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 59 van de Programmawet (1) van 25 december 2016.

Verwijst de veroordeelde tevens tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro (in uitvoering van art. 91 tweede lid van het K.B. van 28.12.50, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 13.11.12 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 29.11.12)).

Verplicht **W. M.** tot betaling van de bijdrage van 20 EUR, tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, ingevolge de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand en het Koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verwijst de veroordeelden **L. L.** en **W. M.** tevens solidair tot de kosten van het geding, tot op heden begroot in het geheel op 55.57 EURO.

Stelt de **overtuigingsstukken OS' en 205/14, 4884/13, 5167/13 en 5265/11 ter beschikking van het Openbaar Ministerie** om ermede te handelen als naar recht.

2. Burgerrechtelijk

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij **Z. Y. L.** ontvankelijk en in de mate zoals hierna bepaald gegrond.

Veroordeelt dienvolgens L. L. en W. M. solidair om te betalen aan de burgerlijke partij Z. Y. L. de som van 1.000,00 EURO (100,00 euro + 5.900,00 euro + 5.000,00 euro) vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke voet vanaf 2 juni 2010 tot heden en vanaf heden de gerechtelijke intresten aan de wettelijke voet en de kosten.

Wijst het meer of anders gevorderde af als zijnde ongegrond.

Z. Y. L. vordert een rechtsplegingsvergoeding ten belope van **1.320.00 euro**, dewelke kan worden toegekend.

Voor zoveel als nodig worden de burgerlijke belangen, overeenkomstig art. 4, lid 2 van de Wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005, ambtshalve aangehouden.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op **vijfentwintig juni tweeduizend en achttien** door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, elfde kamer, samengesteld uit :

B. S., alleenrechtsprekend rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk ;

In aanwezigheid van S. D., eerste substituut-procureur des Konings ;

Met bijstand van griffier M. B.